

Kell a nádnak az eső?

Egyszer Mátyás király az embereivel az országot járta. Nagy szárazság volt. Poros úton, szomjasan, éhesen poroszkáltak Buda felé. Az út mentén nagy nádas volt. A nád között víz csillogott. Megszólalt Mátyás király: - Milyen szép nád! Ej, de kellene egy jó eső! Ha ez így megy tovább, még a nád is kiszárad. - Ugyan, uram, minek kellene a nádnak eső, hiszen térdig érő vízben áll! - mondta az egyik úr. A többiek is csak azt állították, hogy a nádnak nem kell eső. Mátyás király nem szólt többet a nádkérdésről, de már tudta, hogy mivel vág vissza az uraknak. Végre hazaértek Budára. Alig várták, hogy egyenek-igyanak. Mátyás király megparancsolta az inasoknak, szakácsoknak, hogy jó, sós gulyást adjanak vacsorára. Mindegyik úr lába alá tegyenek egy dézsa vizet. Az asztalra semmi, de semmi italt ne rakjanak. Na, leültek enni. Azt mondta most az uraknak Mátyás, hogy mindenki tegye bele a lábát a dézsába. Beletették. Ettek jóízűen a gulyásból, mert éhesek voltak, de egyszer csak kezdtek megszomjazni. - Uram - fakadt ki az egyik úr -, enni adtál, de innivaló egy csepp sincs az asztalon! - Ugyan, minek nektek az innivaló, a lábatok térdig vízben van! Az urak megértették Mátyás király tréfáját. Megértették, hogy azért, mert a nád töve vízben van, annak is kell az eső.